

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 19, Nummer 3
Juli-augustus-september 2013
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
't is 't een en 't ander zei Debrouwere	8
Een nieuw werkjaar... even stilstaan	10
Praktische informatie	12

Wel en Wee (I)

Donderdag 27 juni: Margarita...het verhaal gaat verder

Gisteren was de laatste consultatie van een marathondag echt wel een opkikker. Margarita kwam met de ganse kroost. We hadden haar een drietal maanden niet meer gehoord. De gsm-nummers die we hadden werkten niet meer en zondagmorgen was ik wakker geworden met de gedachte: "hoe zou het met Margarita zijn?". Telepatie werkt blijkbaar want net die dag belde ze me op want Yulexi, haar derde kindje, was ziek. Maandag kon ze niet komen maar dinsdag wel. Dinsdag dus "de

laatste consultatie" gereserveerd. Eigenlijk waren het drie consultaties en dan ook nog wat bijpraten en regelen en afspreken voor het begin van het nieuwe schooljaar. En ik heb ervan genoten, vooral om te zien hoe Margarita toch echt haar uiterste best blijft doen voor haar vier kinderen. Er gebeurt wel vanalles dat best niet moet gebeuren, maar al bij al zijn de kinderen echt blij, leergierige en beleefde kinderen. Anahi en Stalin gaan naar school en doen het redelijk goed. Stalin, die nu 13 is, zit nu in het vierde leerjaar en het verschil met zijn klasgenootjes wordt almaar duidelijker. Het wordt dus moeilijker om hem te blijven motiveren, maar tot nu toe lukt het wel. En als het echt niet meer zou gaan, dan hebben we al een oplossing voor ogen (een school van Don Bosco waar jongens verschillende beroepen kunnen leren en er ook kunnen blijven van maandag tot vrijdag). Anahi blijft een grote kletskaus en lacht als geen ander. Dat maakte me zo blij en ik keek 's avonds nog even terug naar de foto's van toen ze als klein prematuurke hier bij ons woonde. Dan denk ik toch weer dat het toch wel allemaal de moeite loont want soms gebeurt het toch wel eens dat ik er anders over denk, als veel dingen tegenslaan of niet vooruit gaan. Margarita vroeg me nog speciaal om jou, Regien, de groetjes te doen. Je ziet dat "samen haar huisje ordenen" toch zin heeft gehad.

Ik schrijf dit mailtje dus met een warm gevoel en heb aan Margarita nog eens

Wel en Wee (2)

gezegd dat zij voor mij toch wel één van de grootste voorbeelden van kracht en moederliefde is... al gelooft ze me nooit als ik het haar zeg. En dat blije gevoel wil ik met jullie allemaal delen omdat jullie ook hiertoe bijdragen.

Vrijdag 28 juni: examens!!!

Lien had eergisteren nog een mondelinge toets van frans en nu moet je weten dat de leraar die de toets afnam uit Wallonië is, een sympathieke jonge kerel wiens vriendin hier werkt bij de BTC of de VN. Haar klasgenoten waren hem voor het examen blijkbaar aan het uitvragen over van waar hij is, wat hij allemaal doet, enzo. En toen hij zei dat hij uit België kwam, riepen er een paar: Lien ook. Ze kwam bloedrood, want dacht dat ze nu extra goed moest presteren op het examen. Hij vroeg haar inderdaad: "Où habitez-vous en Belgique?" En het antwoord was: "à Wevelgem". Daarna nog een aantal vragen en toen ze het opeens niet meer wist en ze hem niet verstond begon hij ineens in het Nederlands. Ze heeft dan maar verder gedaan in het Nederlands en op het einde was het "allez, dankjewel en aangenaam" en zij zei: "merci beaucoup"... Zo zie je maar dat de Frans-Vlaamse taalstrijd hier, temidden van een Spaanse taal, helemaal vergeten wordt.

Dinsdag 2 juli: "wellicht niet meer".....

Vandaag een consultatiedag met veel bezorgdheden achter de rug. Het is moeilijk "af te sluiten" na een lange werkperiode.

Ik zal met een dubbel gevoel vertrekken, enerzijds heel erg verlangend naar rust en ontspanning, maar anderzijds toch ook met een bezorgd hart. Zo bv. zag ik deze morgen nog een jongeman van 23, de papa van een nieuw kindje met ernstige hersenverlamming, hoogst waarschijnlijk door een hersenontsteking na een vroegtijdige vaccinatie tegen mazelen op 6,5 maand. Hij heeft hoogst waarschijnlijk een groot verzweerde tumor in zijn keel of op zijn minst een reuze abces, is enorm vermagerd en heel zwak. Dat is heel gevaarlijk en ik stuurde hem naar het ziekenhuis via alle nodige omwegen die de nieuwe administratie van de openbare ziekenhuizen nu oplegt. Tot nu toe is hij nog altijd niet gehospitaliseerd, dat met 40.3 graden koorts. In het eerste hospitaal zegt men dat dit geen urgentie is en dat hij een beurt moet nemen en dat hij ongeveer binnen een maand gezien kan worden door de NKO-arts. Dan maar het grootste ziekenhuis geprobeerd. Daar werd hij gezien door een jonge "urgentie" arts die zei dat de oncologen geen spoedwacht doen en dat hij een afspraak moet trachten vast te krijgen op oncologie, maar dat alles volzet is tot half augustus. Na overleg met Kathy en een goede neus-keel-oorarts die weliswaar alleen in een privaat ziekenhuis werkt, heb ik hem nu van den eerste keer naar "SOLCA" gestuurd. Dat is een privaat hospitaal en een v.z.w. tegelijkertijd, die alleen maar oncologische pathologie behandelt. Daar moet wel betaald worden, maar er is een regeling voor mensen die niet alles kunnen betalen.

Wel en Wee (3)

We hebben echter geen andere keus en er moeten dringend onderzoeken gebeuren. Ik heb hoofdpijn van de frustratie. Het land staat hier op zijn kop van de hervormingen en volgens de publieke gegevens is alles zoveel beter dan vroeger. Ik heb er mijn twijfels over want door de uiterlijke vorm te veranderen, is daarom de attitude van het gezondheidspersoneel nog niet veranderd. We zullen maar nog eens diep ademhalen en verder ons best doen. Het is niet goed me zo machteloos te voelen.

Woensdag 3 juli: berichtje van Sarah

Mama zei dat we moesten denken om wat we in België graag zouden hebben om te eten. Misschien ga je een beetje lachen: preparé,

garnaaltjes, gerookte zalm en schellekes kaas. Het is een beetje grappig maar het zijn dingen die je hier niet makkelijk vindt. We kijken er naar uit! Nog vier nachtjes slapen!!

Zaterdag 6 juli:

We zijn er bijna.

We zijn er bijna.

Maar nog niet helemaal.

De koffers zijn klaar. Nu nog broodjes smeren om deze middag in de luchthaven op te eten. Het vliegtuig vertrekt om 16.00 uur Ecuadoraanse tijd. Tot morgen.

*EN DAN VOLGDE EEN MOOIE TWEE-
JAARLIJKSE VAKANTIE IN BELGIË*

Wel en Wee (4)

Maandag 26 augustus

Vandaag hebben we al heel veel gedaan in huis:

Alle klerkasten opgeruimd en weer bijgevuld..., weer goed voor twee jaar ver

Veel op orde gelegd en uitgeruimd (lakens, schoenkuisdoos, voorraadkasten, ...)

Mijn eigen bureau weer op orde gebracht, alles netjes per pakje "te doen"

Me voorbereid voor een vergadering van morgen aan het Instituut voor volksgezondheid waar ik twee studenten zal begeleiden in hun veldwerk

Rekensommen gemaakt met Amelie

Marokkaanse munt geplant met papa's indicaties (de Ecuadoraanse migratie moest eens weten dat er hier in onzen hof nu ook een kluitje aarde uit den Olmenlaan in de grond zit!!!)

Computers weer gelijkgeschakeld

...

en vooral: heel lekker gegeten van opa's zalm. Hij was perfect, mooi droog, goed gerookt... Nog ne keer een dikke merci. En nog veel meer merci voor al het moois van de laatste twee maanden. We keken daarnet nog eens naar enkele foto's en het is net of nu pas alles begint door te dringen. We mochten zoveel doen en beleven.

Maandag 2 september: voor iedereen 'finito de vakantie'!!!!

ik kan het me voorstellen dat het bij jullie vorige week druk was: 'horetá' voor de kleinkinderen ofte 'hotel-restaurant-taxi' me wel bewust dat het indertijd voor ons

'studentjes' nog ietske méér was...nl. 'horebata' , er kwam nl. ook nog 'bank' bij....En van dat dromen, daar kan ik van meespreken want ook hier blijft het heel druk in mijn eigen hoofd en hart en huis.

Ik probeerde vorige week hier alle werkdraden terug op te nemen en wil me in het werk gooien. Mijn agenda is nu goed georganiseerd. Er staat veel op het programma en dat is goed, denk ik, want anders verzink ik een beetje in gepieker en ook ergernis

Morgen start het nieuwe schooljaar, maar wel geleidelijk: Maandag alleen Sarah, dinsdag Lien en Elisa en woensdag pas Amelie, kwestie van de verkeersdrukte geleidelijk op te bouwen, zegt den burgemeester van Quito. Ik hoop dat ik morgenvroeg vlot in Pomasqui geraak.

Dinsdag 3 september

(zie email in kader)

----- Mensaje reenviado -----

De: **Andres Sotomayor Paredes** <andres.sotomayor.p@gmail.com>

Fecha: 2 de septiembre de 2013 18:20

Asunto: Maestria Salud Pública

Para: Inge Debrouwere <inge.debrouwere@gmail.com>

Cc: Karen Pesse <kpesse@puce.edu.ec>

Estimada Inge, recibe un atento saludo soy Andrés Sotomayor alumno de Salud Pública del ISP, tu estas designada como mi formadora de campo y que ría contactarme contigo para ver como nos podemos organizar para desarrollar el tema que estoy trabajando, te envío el modelo que presenté el día Sabado.

Espero tu respuesta para ponernos de acuerdo. gracias

Andrés Sotomayor Paredes

ASESOR MINISTERIAL

MINISTERIO DE SALUD PUBLICA DEL ECUADOR

Wel en Wee (5)

Voila, 'k ben weer gepromoveerd en deze keer tot onderzoekspromotor en thesis-begeleider van een student van het Instituut voor Volksgezondheid hier aan de Katholieke Universiteit, vraag deze keer van niemand minder dan den adviseur of raadgever van de huidige Ecuadoraanse Minister van Volksgezondheid.

Ge kunt daar nu veel over denken en het zegt alleszins veel : dat er hier nog veel te doen is want als de raadgever van de Minister nog steeds studenten volksgezondheid, die dan bovendien nog in een

soort van ultieme herkansingsproeven zitten , zoals het geval is met mijnen student, inhalen en dit met een grote verantwoordelijkheid, dan is er nog een lange weg te gaan vooraleer die grote "revolutie" echt werkelijkheid zal worden. Maar goed, ik mag er blijkbaar indirect aan meewerken. Het zal wel in ieder geval weer een goede uitdaging en evenwichtsoefening zijn tussen diplomatie, veel eisen en gezond kritisch zijn.

Zo zie je maar... we zijn er weer goed ingevlogen.

Het (bijna volledige) Taporí- equipe

Wel en Wee (6)

Vrijdag 6 september: we draaien weer goed rond!

Ondertussen zit de eerste werk- en schoolweek er bijna op. Het verliep allemaal goed, behalve dat onze auto nu en dan niet goed start en dat het toch wel weer wennen is om 's morgens zo vroeg op te staan. Er werd veel gewerkt in de consultatie en daarbij is het verhaal van Nancy, de meisje over wie ik schrijf voor de vogel van papier, toch wel het meest intense. Voor Taporí werkte ik aan enkele projectverslagen en -voorstellen. Er waren ook vergaderingen in Taporí zelf en met de twee studenten die ik begeleid in hun stage. En verder was er ook nog het inleiden van de nieuwe stagiair van orthopedagogie-Gent.

Gisterenavond was het heel interessant met die student die "raadgever van de minister van volksgezondheid" is. Ik kreeg weer veel "directe" informatie binnen, waarbij jammer genoeg mijn vermoeden dat de manier waarop de idealen van het nieuwe politieke bewind gezocht worden en waarmee ik ten stelligste akkoord ga (meer gelijkheid, betere kwaliteit van dienstverlening, geen armoede meer,...) vaak steunen op improvisatie en gestuurd worden door de drang naar directe politieke zichtbaarheid en dus behoud van macht... Veel facade... weinig inhoud, kan je het cru noemen. Die jongeman was zelf ook triest en ontgoocheld... "Soms weten we het zelf niet goed... en als we dan toch iets willen uitproberen, op zoek naar langetermijnoplossingen en -veranderingen... dan komt plots een

presidentieel order dat het allemaal veel sneller moet gaan... en dan hups... alles in de vuilbak en met iets anders beginnen... Het zal niet blijven duren"... Blijkbaar blijft men sterk vasthouden aan het geloof in een gratis kwaliteitsvol openbaar systeem voor volksgezondheid en onderwijs, een beetje zoals in Cuba... Maar dat inplanten in een heel andere context dan de cubaanse context van meer dan 50 jaar geleden... is naar mijn mening onbegonnen werk. Daarenboven schort er toch nogal wat met de combinatie van "gratis" en "kwaliteit" en "persoonlijke motivatie" en "creativiteit"... en worden mensen vaak als hulpeloze schepseltjes bekeken... terwijl ze dat helemaal niet zijn. Geen gemakkelijke situatie, maar ik ben blij dat ik weer op de één of andere al is het indirecte manier mag meewerken aan die verandering. Het zinnetje "in elke druppel trilt de oceaan" blijft ook hier toepasselijk.

't is 't een en 't ander zei Debrouwere

Bij wijze van inleiding:

Zambiza, 31 augustus 2013

Een beetje verweesd en verdoofd tussen twee werelden in, zo voel ik me dezer dagen. Geen paniek hoor, want dat gebeurt wel meer na een verblijf in België. En het komt ook nu wel weer in orde. Telkens opnieuw is het een teken van zo grote verschillen en van intens en diep leven, beleven en geleefd worden in beide werelden. Ik heb vaak gedacht: wij zijn altijd "onderweg".

Deze zomer was mooi en goed, met nu en dan ook wat verdriet en bezorgdheid. We mochten genieten van thuis-komen en samen-zijn. De tochten met de fiets lieten opnieuw vrijheid voelen. We proefden zoveel lekkere dingen, geraffineerde smaken en pure eenvoud. Onze ogen en oren werden opnieuw ondergedompeld in verrassende schoonheid: de glasramen van Chagall in Reims, zonnebloemen, glooiende gouden tarwevelden, wijnranken en vlas, de weerspiegeling van de zon op het witroze marmer van de toren van Pisa en de overweldigende klanken in de doopkapel, lachende engelen, helder water in fontein en bloemen aan huizen en bruggen, ...

Het leven is goed en wij, mensen, kunnen heel mooie dingen scheppen en boetseren, in deze nochtans niet perfecte wereld. Want ook daarvan ben ik me meer dan bewust, hier nog veel meer dan bij jullie. Dankjewel voor alle zorg, liefde en vriendschap. Dankjewel voor alle vitamientjes, lieve en inspirerende woorden, schouderklopjes en helpende handen. We kunnen weer verder scheppen en boetseren om het leven en de wereld mooi te maken.

Inge

Ter nagedachtenis van Marcelo:

Nancy...

Dan ben je 19... mama van Sayra, een kindje van anderhalf jaar met ernstige hersenverlamming, en ook weduwe... want Marcelo, jouw man, overleed deze zomer.

Ik zag hem nog enkele weken voor we naar België kwamen. Hij was heel erg ziek en ik schrok toen ik zijn keel onderzocht: een diep gat, zwart en rood errond, een slechte geur. Ik hoopte dat ik een verkeerde diagnose stelde maar mijn vermoeden werd bevestigd: een heel agressieve tumor waar hij anderhalve maand later van overleed. Nochtans werd hij in eerste instantie niet echt geholpen in het ziekenhuis. Hij moest de regels van de nieuwe gezondheidssystemen volgen, regels die blijkbaar belangrijker zijn dan de mensen. Vijftig uur hadden we nodig om hem opgenomen te krijgen in het ziekenhuis, en dat zelfs nog niet op de plek waar hij het best kon verzorgd worden. Dat lukte pas drie weken later, na veel administratie, onnodige onderzoeken en afzien. Veel uitleg werd er niet gegeven, vanalles ondergaan, in de hoop dat hij toch nog zou genezen.

Ik herinner me nog zijn laatste blik, met tranen in de ogen, en zijn handdruk, waarbij ik toen al voelde: ik zie je waarschijnlijk niet meer terug. Ik weet niet of ik zelf veel aan die situatie zou hebben kunnen veranderen. Systemen zijn hard en autoritaire attitudes van gezondheidspersoneel die rigied de regeltjes volgen ketsen alle menselijke nabijheid af. Het lukt me niet om dit te begrijpen.

Maandag zie ik Nancy en Sayra terug. Ik weet niet of de foto's van enkele lachende engelen enige troost zullen kunnen bieden. Al het mooie waar we de laatste tijd getuige van waren, het geloof dat we deel zijn van iets zoveel groters en mooiers dan we ons zelf kunnen inbeelden en het besef dat het niet gewoon "gewoon" is dat we hier op de wereld zijn, geeft me de kracht om elke dag verder te gaan, te zorgen en te verzorgen, aanwezig te zijn en ons best te doen.

En dan nog een staaltje bureaucratie:

Mensen, zet u... en lees dit ongelooflijk maar waar verhaal:

Ik heb het aan enkele mensen verteld: Mijn Belgisch paspoort verviel begin dit jaar en een nieuw moest aangevraagd worden. Gelukkig kwamen vanuit Lima in Peru waar de Belgische ambassade is, de Belgische autoriteiten naar Quito met een "identificatiemachien" dat onze vingerafdrukken en irissen registreerde. Daardoor moest ik niet zelf de reis naar Lima bekostigen, waarvoor beste dank. Het paspoort werd, na de nodige betalingen bij DHL als transportbedrijf, goed afgeleverd.

Maar toen was en is het nog niet gedaan. In mijn oude paspoort stond ook mijn visum en dat moest en moet overgezet worden naar het nieuwe paspoort. Vol hoop - de laatste tijd hoorde ik vaak dat de Ecuadoraanse overheidsdiensten toch echt wel efficiënter geworden waren - trok ik naar de dienst Vreemdelingenzaken. Ik kreeg er van een vriendelijke mijnheer een blaadje mee met daarop een lijstje van wel tien verschillende documenten die ik mooi in een mapje moest steken. En eenmaal ik die binnenbracht zou ik na vijf werkdagen mijn nieuwe paspoort 's morgens mogen indienen en het 's avonds terugkrijgen met het overgeschreven visum erin. Hoop doet leven....

Na een week, waarin vooral Saulo veel gelezen heeft in de lange rijen waar hij telkens moest wachten voor één en ander document, was het mapje volledig, werd het goed ontvangen bij de dienst en ik mocht na vijf dagen terugkeren. Dat was ergens midden juni. Een week later ging ik terug en men zag in de computer dat "mijn zaak nog in beloop was". Ik ging elke week terug maar er kwam geen schot in de zaak. "Bij de migratiedienst is men uw papieren aan het nakijken en dat kan nog wat duren".

Voor we vertrokken naar België raakte dit niet rond en ik reisde dus met mijn oud en mijn nieuw paspoort, waarbij sommige douaniers toch wat vragen stelden. Maar ik ben nergens illegaal, dus mocht ik altijd verder. Nu zijn we hier terug en ging ik eergisteren opnieuw naar de dienst Vreemdelingenzaken, bijna zeker dat ik nu toch wel mijn paspoort zou mogen afleveren om het visum over te schrijven. Maar de beleefde jongeman die voor mij zat, keek eerst lange tijd op zijn computerscherm en zei me toen heel gewichtig: "Mevrouw, men is bij de migratiedienst nog altijd uw dossier aan het nakijken. En het lijkt erop dat u in één van de voorbije jaren teveel dagen niet in Ecuador verbleef. Als rechthebbende op het visum 9-VI, dit op basis van het huwelijk met uw man, hebt u ook verplichtingen. Die staan in de grondwet en in het nieuwe vreemdelingenreglement. Dit werd u vroeger hoogst waarschijnlijk nooit gezegd en gezien er geen website van de dienst Vreemdelingenzaken bestond, kon u dit ook niet zelf weten. Maar u mag met dit soort visum maximum 90 dagen per jaar in het buitenland verblijven. En men ziet bij de migratiedienst nu dat u in 2005 gedurende vijf maanden in België was. Daarom verliest u nu dit visum. Maar geen nood. U moet ons nu zelf vragen om uw huidige visum ongeldig te verklaren en u kan daarna onmiddellijk opnieuw hetzelfde visum aanvragen. Alles samen kost dit 392 usd, naast de papieren die u in uw nieuwe mapje zal moeten steken, natuurlijk."

Wat moet ne mens dan doen, als hij of zij dit hoort. Ik heb al geleerd dat boos worden weinig helpt en alleen mijn eigen gezondheid schaadt. Ik heb die man beleefd gezegd dat wij, mensen, ons het leven toch onnodig ingewikkeld maken en dat er zoveel mooiere en betere dingen te doen zijn op de wereld dan deze papierenwinkel. Ik ben opgestaan en dacht bij mezelf, terugdenkend aan prof. Veresen die ons anatomie gaf aan de KULAK: "Beste mensen, alleen kalmtte en spuitwater kunnen u redden." Ik heb een glaasje spuitwater gedronken op zijn gezondheid en vanaf volgende week zal Saulo weer veel tijd hebben om boeken te lezen in lange rijen, wachtende op de papiertjes om in ons mapje te steken.

Nog een kleine woordspeling: Burecratie komt van het franse woord "bureau" en van het griekse woord "kratein", dat "heersen" betekent. De bureau overheerst dus alles, boven "alle" mensen (demo-cratie), boven "sommige" mensen (oligo-cratie) en boven één persoon (auto-cratie)... Maar wie Spaans kent en het niet zo nauw neemt met één of twee letters "r", kan het woordje nog een andere draai geven: "Burro" betekent immers "ezel" en dan is het niet meer moeilijk om te zien wie eigenlijk de baas is. Nu moogt ge blijven zeggen dat ik een dromer of naieveling ben. Maar moesten er nu eens nergens meer grenzen bestaan. En moest een brood overal evenveel kosten en een medische consultatie overal hetzelfde waard zijn, dan zou de wereld toch veel eenvoudiger, vriendelijker en veiliger zijn... denk ik.

Dit verhaal wordt vervolgd. Inge, eind augustus 2013

Nieuw Werkjaar ... Even Stilstaan (I)

(indachtig Bond zonder Naam.....'even stilstaan....is al een hele vooruitgang')

2012 verliep in Taporí niet zonder slag of stoot. Het werd een hectisch werkjaar. We voelden ons overspoeld door twee vloedgolven waar we probeerden beter en sterker uit te komen.

De eerste vloedgolf is de verstedelijking die letterlijk Pomasqui lijkt op te slokken. Twintig jaar terug, toen het Taporí-project in de start schoenen stond, was Pomasqui nog een kleine landelijke gemeente op zo'n 20 kilometer ten noorden van Quito, met alle kenmerken vanden: overzichtelijk, rustig verkeer, grote families, ruime sociale controle, dorpsfeesten die intens beleefd worden. Maar de stad barst uit haar voegen en groeit zonder enige orde of controle. Er wordt gebouwd, gemigreerd, getoeterd en gescholden. Iedereen heeft plaats nodig, terwijl er eigenlijk te weinig plaats en voorzieningen zijn. Mensen kennen elkaar minder, het leven is grimmiger, de omgeving grijs en stofferig.

Gezondheidsproblemen en de nood aan een goede scholing en opvoeding blijven even groot of groeien door het toenemend aantal mensen. De vier luiken waaruit het Taporí-project bestaat, zoals beschreven in de vorige Vogel van Papier, blijven op volle toeren draaien. Taporí is een gevestigde waarde voor vele mensen en wachtlijsten blijven bestaan. Die maken de nood aan netwerking groter. Door het onderzoeksproject waar ik sinds 2010 aan werk, konden een aantal contacten, zowel met operationele als administratieve en bestuursinstanties, gelegd of versterkt worden. Ik voeg hier een copie van het tussentijds verslag van het onderzoeksproject toe, waaruit de maatschappelijke relevantie van dit project en van Taporí blijkt.

De politieke omwentelingen zorgden in 2012 voor een tweede vloedgolf, die we zelfs met een tsunami durven vergelijken. Sinds 2005 streeft de nu linkse regering naar meer sociale gelijkheid, betere gezondheids- en educatiekansen voor iedereen, betere werkomstandigheden, sociale zekerheid ook voor de zwaksten. Hiervoor wordt een heel groot openbaar systeem uitgebouwd waar veel mensen in tewerkgesteld worden. Het zwart-witte politieke discours gaat in tegen het privaat initiatief, o.a. v.z.w.'s., met als belangrijkste argument dat die private sector de oorzaak is van alle leed en armoede. Dit is slechts gedeeltelijk juist, want, naast verschillende oneerlijke en corrupte en uitbuitende bedrijven en organisaties, hebben ook altijd eerlijke en hardwerkende private initiatieven bestaan en daar reken ik Taporí graag toe. Die

Nieuw Werkjaar ... Even Stilstaan (2)

private instanties moeten nu een berg administratie verzetten om telkens opnieuw en aan honderd-en-een instanties te bewijzen dat ze goed werk leveren. Voor ons betekent dit nu een pak meer werk... om eigenlijk op dezelfde manier als voorhen verder te doen.

Op heden krijgen de mensen in de openbare sector een veel hoger loon en daar kunnen kleine initiatieven zoals Taporì niet tegenop. Onze dienstverlening kan daarenboven niet gratis zijn, zoals dit wel het geval is in de openbare sector. Loonsverhoging in gelijke mate zit er dus niet in, waardoor eind 2012 drie goed opgeleide mensen in Taporì hun ontslag namen en de overstap maakten naar het openbare systeem. Nieuwe gemotiveerde mensen zoeken en inwerken vroeg de nodige energie.

Nochtans kan deze verandering op heden als een met succes aangenomen groeikans beschouwd worden. De op het eerste zicht aantrekkelijke werkomstandigheden binnen de openbare sector verbergen een nog steeds fragiel politiek project, dat té veel aandacht heft voor hoge cijfers en zichtbare vaak oppervlakkige interventies, zonder daadwerkelijke inhoudelijke veranderingen. Attitude-veranderingen, de ware fundamenteën van een daadwerkelijke “revolutie”, hebben tijd, overtuiging en motivatie nodig. Ze zijn echter weinig zichtbaar op korte termijn, moeilijke meetbaar en soms ook niet door iedereen gewenst. Het lijkt er immers jammer genoeg op dat niet iedereen zo opgezet is met de sociale veranderingen die het nieuwe politieke bewind wil doorvoeren. En vele mensen profiteren van persoonlijke voordelen die ze uit de huidige situatie kunnen halen, zonder zich achter de ideologisch vlag te scharen. Meedraaien in deze chaotische mallemolen lijkt voor een aantal mensen dan ook geen optie en die mensen lijken zich dan toch beter te voelen in een klein, standvastig en eerlijk project als Taporì.

Het hoofd bieden aan al deze eerder “administratieve” aspecten van het functioneren van Taporì was een grote opdracht tijdens het voorbije werkjaar. Nochtans slaagden we erin “het hoofd boven water te houden” en er zelfs sterker uit te komen dan voorheen, zowel intern als wat externe erkenning betreft. Ik geloof in de politieke idealen die het nieuwe bewind nastreeft, maar ik ben er ook van overtuigd dat Taporì in dit proces een mooie en belangrijke functie kan vervullen. We blijven dus overtuigd en vol energie verder mee werken en hopen elke dag opnieuw wat licht te brengen in het leven van vele mensen. Ook dit jaar willen we onze dankbaarheid uitspreken om ons hierbij te helpen.

Inge

✓ **vogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en oudere vogels op het net:
<http://vogelvanpapier.koenvaneygen.fastmail.fm/>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar Tapori-project in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "Centro de Salud Integral", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende vier onderdelen:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40.00 € verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603

Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout

Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)